

Jeg har noteret mig flertallets opfattelse.

Kompetencespørgsmålet vedrører ikke særligt omstændighederne i den foreliggende sag, men har en helt generel karakter. Jeg finder ikke at burde udtale mig nærmere om dette principielle fortolkningsproblem, jf. undersøgelseskommissionslovens § 23, stk. 4. Jeg tillader mig dog at bemærke, at den kompetence, der ifølge flertallet tilkommer kommissionen, synes at være mere begrænset end den, som tidligere undersøgelsesretter m.v. – inden gennemførelsen af lov om undersøgelseskommissioner – har ment at have i tilsvarende spørgsmål, jf. herved Jens Peter Christensen, Ministeransvar (1997), side 259 ff., med henvisninger til praksis.

3.2 Mindretallets opfattelse

Mindretallet er uenigt i denne afgrænsning af kommissionens kompetence og finder, at kommissionen generelt kan behandle embedsmændenes forhold uden hensyn til mulige afledte virkninger for vurderingen af ministeransvaret (side 43).

På denne baggrund udtaler mindretallet som sin opfattelse, at »... *Justitsministeriets embedsmænd burde have udformet et svar, der gjorde klart for spørgeren, at man kun besvarede en del af hans spørgsmål. Ministeriets embedsmænd burde i den forbindelse have indset, at der var en risiko for, at det svar, de formulerede og rådede ministeren til at afgive, ville blive misforstået*« (side 43).

Mindretallet finder herefter ikke, at »*embedsmændene*« burde have udformet svaret som sket og rådgivet ministeren til at afgive dette svar til Folketinget. I betragtning af, at svaret »*ikke indeholder urigtige oplysninger*«, finder mindretallet imidlertid »*ingen anledning til, at et tjenstligt eller retligt ansvar søges gennemført*« (side 44).

På den baggrund skal jeg henlede opmærksomheden på, at departementschefen er den eneste embedsmand fra Justitsministeriets departement, som har været inddraget i undersøgelsen og haft lejlighed til at udtale sig. Jeg går derfor ud fra, at mindretallets kritik af »*embedsmændene*« ikke retter sig mod bestemte personer, men tilsigter at udtrykke en form for myndighedskritik rettet mod departementet som kollektiv. Jeg henviser i den forbindelse til reglerne om »*de berørte personers retsstilling*« i lov om undersøgelseskommissioner, kapital 7.

4. Mine bemærkninger til spørgsmålet om, hvorvidt der er afgivet urigtige eller vildledende oplysninger til Folketinget

4.1 Indledning

På baggrund af det anførte ovenfor finder jeg her at måtte lægge flertallets forståelse af bestemmelsen til grund, uanset at denne forståelse indebærer, at kommissionens flertal ikke vil kunne tage stilling til, hvorvidt der med besvarelsen af spørgsmål nr. S 2267 er afgivet urigtige eller vildledende oplysninger til Folketinget.

Samtidig må jeg konstatere, at kommissionens mindretal agter at tilkendegive, at embedsmændene ikke burde have udformet besvarelsen således, som den blev, men at besvarelsen dog ikke indeholdt urigtige oplysninger, og at der derfor ikke er anledning til at søge et retligt eller tjenstligt ansvar gennemført.

På denne særlige baggrund – og da det er min bestemte opfattelse, at besvarelsen ikke kan anses for urigtig, vildledende eller på anden måde kritisabel – finder jeg det nødvendigt at gøre nogle samlede bemærkninger om dette spørgsmål.

4.2 De særlige hensyn vedrørende Politiets Efterretningstjeneste

Som påpeget af kommissionen (side 39) gør særlige hensyn sig gældende ved besvarelsen af folketingsspørgsmål om Politiets Efterretningstjenestens virksomhed. Udgangspunktet er, at Justitsministeriet generelt må afstå fra at oplyse, hvem efterretningstjenesten samarbejder med. En sådan svarmåde har været anvendt i en lang årrække. I sagens natur må der tilkomme Justitsministeriet et vidt skøn med hensyn til dette behov for beskyttelse af tjenesten.

En besvarelse der gik ud på, at man – af hensyn til efterretningstjenestens virksomhed – ikke kunne oplyse, om der havde været direkte kontakt mellem Dan Lynges og efterretningstjenesten, ville ikke have kunnet kritiseres.

Det kan derfor konstateres, at spørgsmålet om svarets tilstrækkelighed for så vidt alene er opstået, fordi Justitsministeriet – ud fra et almindeligt ønske om større åbenhed med hensyn til efterretningstjenesten (jf. beretningsudkastet, side 14 og 19) – valgte ikke at anvende den nævnte »traditionelle« svarform, men at gå et skridt videre og faktisk give de oplysninger, det var mu-